

Cap a la Ruptura

SUMARI

Països catalans davant del TTIP:
per la Independència i el dret a decidir [4]

Construïm la república [7]

Iemen: la guerra amagada d'Orient
Mitjà [9]

La paraula contrària: **Cooperativisme**
[12]

El llibre: **"El fenomen nacional"** de
Carles Castellanos i Roger Castellanos [15]

EDITORIAL

CAP A LA RUPTURA

Necessitats imprescindibles: un govern de ruptura "OPERATIU" i una assemblea de representants "LLIURE"

Malgrat tot el soroll mediàtic que no ajuda a percebre les coses amb claredat, la qüestió central del moment present continua essent la ruptura amb l'Estat espanyol. Després de la resolució del Parlament de Catalunya del passat 9 de novembre¹ on s'han fixat les bases per a començar les tasques de construcció de la República Catalana independent i de desconnexió de l'Estat espanyol, és el moment

CONTINUA A LA PÀGINA SEGUENT >

¹Resolució 1/XI del Parlament de Catalunya, sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats electorals del 27 de setembre de 2015.

foto: Poble Lliure

< VE DE LA PORTADA

de determinar amb la màxima claredat possible quines són les eines fonamentals per a portar a terme aquesta primera fase de la construcció del nou Estat independent.

Hi veiem tres necessitats imprescindibles per a poder fer efectiva la voluntat popular expressada el 27 de setembre (i tot aplicant les actuacions aplegades a la resolució parlamentària esmentada):

- D'una banda, el caràcter **desacomplexadament independentista d el Govern de Catalunya**, que sigui realment operatiu per a dinamitzar les accions necessàries en aquest primer període de transició cap a la Independència.
- I, d'altra banda, la **creació d'una Assemblea de Representants Electes dels Països Catalans** que parteixi de la condició representativa dels seus membres, però fora de les institucions actuals, és a dir, com a representants lliures dels lligams amb les institucions autonomistes de l'Estat espanyol.
- Mantenir i augmentar la mobilització i autorganització, l'única garantia que el neoutonomisme no recuperi la iniciativa.

Sobre el Govern de Catalunya i l'agudització de les contradiccions

Tal i com afirmàvem l'11 de gener arran de la concreció de l'acord entre Junts pel Sí i la Candidatura d'Unitat Popular-Crida Constituent, "la voluntat popular s'ha imposat i podem prosseguir el camí cap a la independència de manera

decidida. Un camí que serà difícil, donat el caràcter antide-mocràtic i l'oposició frontal de l'estat espanyol i l'oligarquia, però en el qual hi posarem tot el nostre esforç i el nostre entusiasme" i afegíem també que probablement "aquest acord hauria pogut tenir lloc abans si s'hagués desplegat un esforç negociador amb més capacitat política per ambdues parts, prioritzant els continguts a les persones i les polítiques de transformació reals al simbolisme".

La tendència de fons és el desplaçament cap a l'esquerra del conjunt de l'independentisme al Principat

El nou Govern ha de desplegar els acords presos i ser l'accelerador de la Ruptura i també de l'inici de la construcció de la República catalana independent: ha de poder garantir, doncs, la cohesió i la fermesa necessàries per a abordar les diferents accions de desconnexió i desobediència que caldrà portar a terme. I també haurà de desplegar les estructures d'Estat necessàries juntament amb el debat constituent (debat sobre les bases constitucionals), realitzat d'una manera àmplia i participativa.

Ara bé, no podem deixar d'alertar de les contínues referències a la legislació vigent espanyola que estan fent destacats membres del Govern de la Generalitat de Catalunya per a justificar el seu ritme, així com les declaracions del mateix President de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, que fugen d'estudi cada volta que se li demana què farà quan la legislació catalana entri en conflicte amb la legislació espanyola. Aquesta cobertura ideològica pròpia de l'autonomisme també l'apliquen a les mesures socials que cal activar evidentment desobeint les prohibicions contra el poble català. D'altra banda, en el debat sobre els pressupostos no deixen d'insistir que "la caixa està buida" i "que depèn de que l'Estat ingressi el que s'ha compromès".

Per a la majoria, aquesta qüestió va quedar clarificada a partir de l'aprovació de la Declaració independentista del 9N aprovada pel Parlament. En aquella declaració quedava molt clar en el seu article Sisè. "El Parlament de Catalunya, com a dipositori de la sobirania i com a expressió del poder constituent, reitera que aquesta cambra i el procés de desconnexió democràtica de l'Estat espanyol no se supeditaran a les decisions de les institucions de l'Estat espanyol, en particular del Tribunal Constitucional, que considera mancat de legitimitat i de competència arran de la sentència de juny 2 del 2010 sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya, votat prèviament pel poble en referèndum, entre altres sentències."

És evident que urgeix la construcció de les noves institucions i organismes que han de servir per fer possible aquest procés de ruptura. Els i les revolucionàries dels Països Catalans no podem apaivagar, dilatar ni amagar el xoc frontal

fotografia: Poble Lliure

de legitimitats entre l'Estat capitalista espanyol i el poble català. És més necessari que mai que colze a colze amb el nostre poble treballem per avançar i aprofundir en el procés de ruptura. Ara és hora d'estar alerta i mobilitzats tant per garantir el desplegament del Procés Constituent Popular i participatiu de tot el poble català, així com l'aplicació d'un pla de xoc, amb mesures que afavoreixin les classes populars. No hi ha temps per a més excuses: el pressupost en mesures socials es pot veure multiplicat en el moment que forcem la ruptura i el nostre poble comenci a gestionar la riquesa que ell mateix produeix amb el treball.

Com no ens cansarem de repetir, no podem deixar-ho tot en mans de les institucions. La mobilització popular en tots els camps és el que ens ha portat fins aquí i ha provocat l'actual correlació de forces favorable a l'independentisme independentista i cada dia més d'esquerres. Aquesta és la base imprescindible que ens ha de servir perquè la República Catalana Independent que construïm tingui una caràcter més social i a favor dels interessos objectius de la majoria de la població. Cal construir una nova República que no beneficiï les minories que s'han enriquit a costa de la suor del nostre treball.

Aquest procés de ruptura ha de servir també per aguditzar els processos de transformació, clarificació i acumulació de forces que s'estan produint al conjunt dels Països Catalans. Cal que les mobilitzacions a favor de la nostra llengua i els nostres símbols, la defensa de la terra, els drets socials, el mateix dret a decidir i la lluita contra la corrupció i per una democràcia real que s'estan donant tant a les Illes com al País Valencià, però també a la Franja de Ponent com a la Catalunya Nord, s'englobin en la lluita per un objectiu comú: la República Federal dels Països Catalans. Més d'hora que tard, aquesta maduració col·lectiva es farà efectiva i els i les revolucionàries independentistes dels Països Catalans hi hem de contribuir de manera honesta i tenaç.

Sobre l'Assemblea de Representants Electes dels Països Catalans

El dret internacional assenyalava que l'única manera d'aconseguir un reconeixement internacional sòlid és per mitjà de la creació d'un organisme que, essent representatiu del poble català, **no depengui de cap estructura de l'Estat espa-**

nyol ni francès. Aquesta seria la característica fonamental de l'Assemblea de Representants dels Països Catalans.

L'Assemblea de Representants dels Països Catalans hauria d'estar formada per:

1. D'una banda, representants elegits a les diferents eleccions, principalment a les autonòmiques i les municipals.
2. D'altra banda, representants d'organitzacions populars representatives, diverses en un nombre i una composició determinats per l'Assemblea mateixa (veïnal, ecologista, sindical, feminista, etc.).
3. Han de ser representants de territoris de la nació catalana en un nombre i composició determinats per l'Assemblea mateixa en el seu període de constitució.

Cal tirar endavant una plataforma de representants electes independentistes i d'esquerres dels Països Catalans

Amb aquest organisme també s'aprofundiria en el caràcter rupturista del procés endegat i alhora vertebraria la totalitat de la nostra nació. A més, la seva composició popular ha d'afavorir els anhels transformadors de la majoria del poble treballador. És per això que la seva constitució reclama una certa urgència. Suggestim que el procés de creació d'aquesta estructura popular representativa passi per aquestes fases:

- a. Constitució d'una **Comissió Gestora** de representants electes, reunida amb la perspectiva de la creació de l'Assemblea de Representants Electes dels Països Catalans. Aquesta comissió gestora elaboraria el Manifest-Crida fundacional i el reglament on s'especificarien els aspectes concrets dels punts 1, 2 i 3, esmentats.
- b. Realització d'una **Assemblea Pre-constituent** en què s'aprovaria el Manifest fundacional i el Reglament Intern i els principis per a la regulació de l'Assemblea Constituent.
- c. La realització de l'**Assemblea Constituent**.

Els Països Catalans

per la Independència i el dret a decidir.

Xavi Vilanova i Marc Faustino

El febrer de 2015, l'Àrea de Lluita Socioeconòmica de Poble Lliure va elaborar el dossier sobre el TTIP que duia el mateix títol que aquest article i que podeu consultar al nostre web². Aquest text constituïa un breu document d'anàlisi preliminar sobre el TTIP: l'Associació Transatlàntica pel Comerç i la Inversió, entre la UE i els EUA. S'hi detallaven algunes de les seues implicacions i previsible conseqüències, així com algunes reflexions entorn del seu significat en l'actual cruïlla històrica.

En aquest article, volem repassar alguns aspectes del TTIP i d'altres de relacionats amb el procés de ruptura i empoderament que estem vivint als Països Catalans.

Origen de TTIP

L'origen de l'Associació Transatlàntica pel Comerç i la Inversió (TTIP) es remunta a la Declaració Transatlàntica, signada el novembre de 1990 pel president George Bush, pel primer ministre italià, Giulio Andreotti, que encapçalava el Consell Europeu, i pel president de la Comissió Europea, Jacques Delors.

Més tard, es va fer la Declaració conjunta entre la Unió Europea i els EUA (1998) sobre l'acord econòmic transatlàntic, i l'any 2007, Barroso i Merkel (per la banda europea) i Bush (per la banda nord-americana), van crear el Consell Econòmic Transatlàntic per a l'harmonització legislativa.

Finalment, després que l'any 2011 es creés un Grup de Treball d'Alt Nivell encarregat d'estudiar la reducció d'obstacles per al comerç entre les dues parts, el 13 de febrer de 2013 els presidents dels EUA (Barak Obama), del Consell Europeu (Van Rompuy) i de la Comissió Europea (Barroso) van anunciar que s'iniciaven les negocia-

cions per arribar a un acord.

A quins interessos respon?

Els Tractats comercials responen a una estratègia dels EUA per contrarestar la creixent influència d'altres països (especialment la Xina) en els intercanvis comercials, i, per tant, per mantenir-se com a potència hegemònica mundial en aquest camp.

Cal tenir en compte que, abans del TTIP, els EUA havien iniciat un tractat que estratègicament és molt més important per als seus interessos: l'Acord d'Associació Transpacífic (TPP).

Aquest tractat, que pretén contrarestar la creixent influència de la Xina en el comerç asiàtic, està integrat per 12 països (Japó, Brunei, Xile, Nova Zelanda, Singapur, Estats Units, Austràlia, Perú, Vietnam, Malàisia, Canadà i Mèxic). Comprèn un mercat de 800 milions de persones i representa el 40% del PIB mundial. S'estima que els guanys se situaran en uns 295 bilions de dòlars/any.

Cal tenir en compte que la Xina està impulsant l'Àrea de Lliure Comerç d'Àsia i el Pacífic (FTAAP), un pla que rivalitza amb el TPP i inclou països que sumen el 40% de la població mundial, el 54% de la seva producció econòmica i el 44% del comerç mundial. Alhora, també ha impulsat el Banc Asiàtic d'Inversió en Infraestructures (BAII), que compta amb 57 membres fundadors, que inclouen alguns dels més estrets aliats de Washington, com el Regne Unit, Austràlia o Corea del Sud. Tornant a la Unió Europea, la influència de la Xina ha anat en augment en els darrers anys, cosa que també afecta l'hegemonia dels EUA i la lluita pel control dels recursos, els projectes en infraestructures de gran abast i les im-

foto: www.parlament.cup.cat

portacions i exportacions.

L'administració Obama ha fet d'aquests dos tractats un dels seus cavalls de Troia, tal com va mostrar el president nord-americà l'abril del 2015, quan va anunciar un projecte de llei que permetia als EUA agilitzar el procés per a assolir l'acord del TPP i del TTIP.

Cal tenir en compte que el 95 % dels potencials clients de l'economia nord-americana es troben fora de les seves fronteres i que les economies que més creixen sota el model del lliure mercat i on hi ha un augment important de la població mundial són a Àsia.

En aquest sentit insistim que "en part, cal entendre el conflicte europeu a Ucraïna sota les coordenades dels acords i negociacions entre els EUA i la UE. Les negociacions d'aquestes po-

²Els Països Catalans davant el TTIP. Per la Independència i el dret a decidir. Aturem el TTIP. Poble Lliure [<http://poblelliure.cat/publicacions/dossiers/dossiers/ppcc-davant-ttip/detall>]

s davant del TTIP:

tències imperialistes amb l'oligarquia ucraïnesa antirusa són el rerefons tant del cop d'Estat i com de la guerra a l'est d'Ucraïna per tal de disputar la influència a Rússia, que recordem forma part del BRICS", que hores d'ara és l'aliança que pot arribar a disputar a EUA l'hegemonia a nivell mundial. Pel que fa al TTIP, els objectius dels EUA són fonamentalment tres: accés al mercat, eliminar barreres aranzelàries i flexibilitzar la normativa. Estratègicament, per als EUA això significa una obertura efectiva i recíproca dels mercats per tenir-ne més control.

Com s'està negociant i com s'ha d'aprovar el TTIP?

Un cop hagin acabat les negociacions entre els EUA i la UE, perquè el TTIP entri en vigor, la Comissió Europea l'ha de presentar al Consell de la UE, que hauria d'aprovar-lo per majoria qualificada (55% dels estats que re-

presenten el 65% de la població). Després d'aquest tràmit, ha de ser aprovat pel Parlament europeu i, posteriorment, l'han de ratificar els parlaments estatals. Atès que s'aprovarà el tractat en la seva totalitat, els estats no podran fer esmenes de cap tipus.

L'opacitat del TTIP

La negociació es produeix amb total secretisme entre la Unió Europea (mitjançant la Comissió Europea) i els EUA.

En aquest sentit, el parlamentari europeu del partit socialdemòcrata ICV (Ernest Urtaun) explicava que, quan va assistir a una de les reunions en nom del grup parlamentari de Els Verds Europeus, li van prendre el bolígraf, el mòbil i no li van deixar prendre notes. A més, també va haver de signar un acord de confidencialitat de 14 pàgines. I si demanava documents sobre el tema els hi havia de treure un funcionari que els controlava prèviament.

Com dèiem, "el TTIP és secundàriament un entramat de mesures tècniques i jurídiques que tenen com a missió fonamental emmascarar els objectius primaris i en segon lloc donar-li garantia de continuïtat per a la tranquil·litat del capitalisme i dels capitalistes".

El TTIP, els Països Catalans i la nova República Catalana

L'arribada del TTIP coincideix amb el procés de ruptura democràtica i el possible naixement de la nova República Catalana. Es tracta de dos processos antagònics que plantegen als i les comunistes afrontar un doble rept.

Per una banda, la futura Constitució, nascuda del Procés Constituent, ha de ser una garantia de reconeixement i protecció dels drets econòmics, so-

cials i culturals amb caràcter universal i de provisió pública.

Per una altra banda, la nostra Constitució ha de ser una font de sobirania nacional i popular i ha de garantir que no hi hagi una cessió il·legítima d'aquesta sobirania a mans d'unes burocràcies internacionals o d'uns grans lobbies empresarials (Comissió Europea, Banc Central Europeu, Fons Monetari Internacional) que entenen els drets i llibertats com a mercaderies.

Així, mentre el nostre procés d'alliberament avança, l'acceptació del TTIP per part dels Estats espanyol i francès implicaria la completa desregulació social i laboral. Perquè el TTIP neix amb l'objectiu d'harmonitzar les reglamentacions dels estats membres i eliminar barreres a la lliure circulació de capitals.

Un fet gens novedós, ja que l'any 2006 ja vam haver de lluitar contra la Directiva Bolkenstein i el principi del país d'origen, segons el qual les empreses europees amb pitjors estàndards socials i laborals podien establir-se en altres països de la Unió Europea complint la legislació del seu país d'origen i no pas la legislació del país de destí, cosa que implicava el corresponent dumping social.

El TTIP persegueix la privatització generalitzada de serveis públics i sectors estratègics. L'obertura al capital privat transnacional de determinades àrees com l'educació, la salut, el transport, l'aigua o les telecomunicacions (si no són ja privades) constitueix una part fonamental de l'"eliminació de barreres a la inversió", i ha estat assenyalada com a element material central dels acords durant les negociacions.

El camí privatitzador (eminentment ofensiu) està, a més, complementat

per trinxeres clarament defensives: limitacions i condicions als processos d'expropiació al capital transnacional que constitueixen, *de facto*, enormes barreres per a l'efectiva recuperació del control públic sobre empreses i sectors estratègics a futur.

Ens trobem davant d'un atac a la prescripció de serveis per part de les administracions públiques ara que iniciem un cicle en què una majoria de persones ens hem expressat per opcions polítiques clarament contràries al TTIP.

Quan es parla d'harmonitzar, mai s'harmonitza a l'alça, tal com ens ensenya la història. Així, paga la pena de recordar el cas del NAFTA, tractat que varen signar Canadà, EUA i Mèxic i que va implicar la baixada de salaris, tancaments d'empreses locals, increment del preu de consum, pobresa i misèria. Mèxic és un bon lloc per adonar-se que per allà on passa la mà dels EUA, desapareix la poca justícia social que hi ha. D'ençà de l'entrada en vigència del NAFTA, a Mèxic el salari mínim serveix per comprar un 38% menys de productes i ha crescut el treball informal i el treball temporal mal pagat.

Es cercarà el mínim comú denominador en matèria laboral i social. Per tant, si comparem la ratificació dels tractats de l'Organització Internacional del Treball en matèria de drets sindicals, observarem que mentre els EUA no n'ha ratificat cap, l'Estat espanyol els ha ratificat tots (sense que això signifiqui que no existeixin mül-

capitals i a la instal·lació d'empreses que han de ser eliminades.

Als Països Catalans, tenim el problema afegit de la feblesa del moviment sindical, com ho demostra la darrera signatura de l'Acord Interprofessional de Catalunya. L'acceptació de la jornada flexible i el salari variable a canvi de res consolida la tendència derrotista dels sindicats espanyols. Com plantejarem batalla davant unes empreses i que directament es plantejaran d'aplicar la nul·la legislació americana que nega el dret a l'organització de la plantilla?

Ras i curt: no existirien el dret a la negociació col·lectiva o el dret de vaga com a drets fonamentals d'una classe treballadora que no posseeix els mitjans de producció i s'ha d'agrupar davant la classe capitalista per defensar-se. I malgrat els intents del

sindicalisme alternatiu per vèncer l'individualisme social de les relacions laborals, sortiria reforçat perquè esdevindria garantit per la llei. Es tracta del retorn a una legislació que no veiem des del segle XIX, en què el dret d'associació era perseguit per les forces d'ordre públic.

Combatre i bloquejar l'aprovació del

El TTIP persegueix la privatització generalitzada de serveis públics i sectors estratègics.

TTIP constitueix, doncs, una exigència bàsica per als moviments populars i els projectes emancipadors del sud d'Europa ara mateix. Encara més en aquells països, com els Països Catalans, on la ruptura política i l'accés a la sobirania van indistriablement lligats.

Els Països Catalans davant el TTIP

**Per la Independència i el dret a decidir
Aturem el TTIP**

foto: Poble Lliure

La nostra Constitució ha de ser una font de sobirania nacional i popular

tiples i diverses vulneracions del dret a la llibertat sindical a l'Estat espanyol).

Aquest mínim comú denominador implica que un salari mínim o màxim, un sistema de protecció social públic, una normativa sobre contractació o sobre la jornada laboral, etc. esdevenen barreres a la lliure circulació de

Construïm la República.

Defensem la terra i l'aigua

Albert Vendrell i Violant

La societat dels Països Catalans s'ha anat constituint al llarg del temps en l'entorn geogràfic marcat per la nostra orografia i les conques fluvials que els travessen, les quals han possibilitat i garantit la vida. Així, des de la vall de la Tet al nord fins les valls del Vinalopó al sud, el nostre país ha tingut i té una relació determinant i condicionada pels rius Tet, Fluvià, Ter, Besòs, Llobregat, Ebre, Millars, Túria, Xúquer, Vinalopó i Segura, per anomenar-ne alguns dels més importants.

Aquesta és una constatació pràctica de “la base territorial com el nivell més bàsic de desenvolupament dialèctic entre els éssers humans i la natura”³ tal i com s'explica a El fenomen nacional. Podem observar que històricament la relació amb els nostres rius ha sigut interessada alhora que respectuosa, cosa que ha configurat espais globalment sostenibles que, tot i afectar el cicles naturals a causa de la intervenció humana, no posaven en qüestió el futur del riu i els ecosistemes naturals que els envoltaven.

Aquesta relació que en general garantia la sostenibilitat dels recursos hídrics s'ha vist àmpliament alterada les darreres dècades a mesura que avançava i s'aprofundia la mentalitat capitalista, el productivisme sense límit, el profit immediat egoista, la urbanització massiva d'esqueses a la natura i l'oblit dels coneixements tradicionals dels cicles de la natura.

Així, la proliferació de pantans, l'explotació intensiva dels aqüífers, els regadius intensius en zones de secà, l'alteració del medi mitjançant la urbanització, l'ús industrial descontrolat, la utilització dels llits de rius i barrancs com a clavegueres i l'ús massiu per part d'una societat urbanitzada mancada d'una cultura sobre l'ús i abús de l'aigua en un espai geogràfic amb importants limitacions hídriques han posat els nostres sistemes fluvials al límit de la seva capacitat d'autoregeneració. Un exemple concret d'aquest abús i sobreexplotació seria el transvasament d'aigua del riu Ter cap a l'àrea metropolitana de Barcelona que manté el riu per sota del seu cabal ecològic, a la qual cosa cal afegir-hi els nivells de contaminació en el seu curs a causa de la proliferació productivista de la indústria càrnica de porc (sobretot per a l'exportació), que genera uns contaminants com els purins.

Darrerament, aquesta situació de risc s'ha vist incrementada de manera exponencial amb la política salvatge de transvasaments ideada per l'Estat espanyol, política que té amb dos components totalment rebutjables: una visió mercantilista de l'aigua i els rius, al servei de determinades empreses i del capital financer que hi ha

La sostenibilitat dels recursos hídrics s'ha vist àmpliament alterada les darreres dècades

al darrere; i una visió de potència colonial espoliadora dels recursos naturals de la nostra nació i del nostre poble. Contra aquestes visions, el nostre poble més conscient s'ha alçat una i altra vegada per a barrar el pas a les polítiques de transvasaments que podrien suposar la mort definitiva dels ecosistemes fluvials tal com els coneixem en rius com el Xúquer i, ara molt especialment, l'Ebre.

És imprescindible que les entitats i les organitzacions, les institucions i el conjunt del nostre poble impulsin mobilitzacions com la d'Amposta en defensa de la nostra sobirania hídrica i el nostre dret a decidir sobre la nostra vida i el nostre medi, i a favor d'una nova cultura de l'aigua respectuosa amb el present i que garanteixi el futur dels recursos hídrics.

Tal com dèiem amb motiu de la Conferència del Canvi Climàtic⁴, aquest abús i sobreexplotació irracional s'aplica al conjunt de recursos naturals del planeta "fins al punt de portar el planeta fins a límits insostenibles per a la pròpia viabilitat de la biosfera del planeta i a la nostra autoextinció com a espècie". De la mateixa manera que el creixement econòmic és finit, la capacitat autoregeneradora de la Terra ha estat superada, segons diversos estudis en un 150%, així com les reserves de combustibles fòssils han superat els seus límits d'extracció. Per tant, els éssers humans hem portat a tocar sostre al nostre planeta implicant els "signes del sobreescalfament planetari, la contaminació del subsòl, rius i aigües subterrànies, la contaminació atmosfèrica, l'extinció d'espècies vegetals i animals i un augment dels problemes de salut que afecta les persones".

Així, sabem que l'única manera de garantir el futur del nostre territori passa per l'assoliment al més aviat possible de la nostra independència. Evidentment, això per si sol no seria suficient, però d'entrada implica tenir el poder de decidir

sobre els propis recursos, atès que ara aquestes decisions es prenen per part dels Estats espanyol i francès o per estructures supraestats com la UE. Per aquesta raó, ens hem de tensionar i mobilitzar fermament per tal que la defensa de la terra sigui un principi de la nova Constitució republicana⁵ i que en el procés constituent popular aconseguim dotar-nos de noves legislacions que incorporin tant els coneixements ancestrals de l'ús respectuós de la natura com la nova cultura de l'aigua emanada del coneixement científic de les limitacions hídriques i les seves interaccions amb el medi, l'ús d'energies renovables substituint progressivament les fonts d'energia provinents de combustibles fòssils i el tancament definitiu i immediat de les centrals nuclears i la gestió segura i perdurable dels residus que generen.

Ens hem de mobilitzar per tal que la defensa de la terra sigui un principi de la nova Constitució republicana.

Una vegada més la lluita per la independència i per un model socialista esdevenen inseparables en el marc de la lluita de classes també en el cas dels Països Catalans. Per tal de garantir els nostres recursos naturals, la

defensa de l'entorn natural i una societat que es basi en valors de solidaritat i repartiment de la riquesa fruit del nostre treball, cal que les classes populars bastim una República que estigui al servei de la majoria i no pas al servei dels interessos individualistes de pocs.

³ El Fenomen Nacional. Carles Castellanos i Roger Castellanos. Edicions del 1979, 2015. En aquest mateix núm. de La Veu de Poble Lliure hi trobareu una ressenya.

⁴ "Poble Lliure davant la Cimera del Canvi Climàtic de París". Publicat el 10 de desembre de 2015. <http://www.poblelliure.cat/publicacions/documents/87-poblelliure-davant-de-la-cimera-del-canvi-climatic-de-paris>

⁵ La lluita del moviment independentista sempre ha estat vinculada a la defensa de la terra i ha submès diverses reclamacions de la lluita ecologista. Així es coneix la implicació en les lluites contra l'energia nuclear i la participació al Comitè Antinuclear de Catalunya, les accions de Terra Lliure, la lluita davant la MAT, la defensa de les costes...

Foto: Didac Espí

Iemen: la guerra amagada d'Orient Mitjà

Juanjo Giner

Iemen: la guerra amagada d'Orient Mitjà

Iemen és una república situada a l'extrem sud-oest de la península d'Àrabia. Limita al nord amb Aràbia Saudí i a l'est amb Oman. Al sud limita amb l'Oceà Índic i a l'oest amb el Mar Roig, a través de l'estret de Bab al Mandab. Aquest punt geogràfic és el que dona valor geoestratègic a aquesta república sense riqueses. A través d'aquest estret entre les costes asiàtica i africana transiten contínuament vaixells petrolers procedents d'aquesta Península. Es calcula que s'arriba a la xifra de 4 milions de barrils diàriament. Per tant, el control d'aquesta zona és d'una vital importància per als interessos de les monarquies d'aquesta regió.

Algunes pinzellades d'història

En l'antiguitat, el Iemen era dividit en quatre regnes: Sabà (al centre), Ma'in (al nord), Qatabān (al sud-oest) i Hadramawt (al sud), que constituïen l'anomenada *Aràbia Feliç*, per raó de les seves riqueses. A partir del segle I aE, els sabeus absorbiren els altres regnes, primer Qatabā i després Hadramawt (s. II dE). Posteriorment, el Regne de Sabà estigué dominat per la nova dinastia himyarita.

Fou ocupat pel regne cristià aksumita d'Abissínia (521-575), després ho fou pels perses sassànides, i vers el 628 esdevingué una província de l'Imperi musulmà. A partir del segle IX, el país es dividí en petites dinasties locals cada vegada menys lligades als califes de Bagdad.

El Iemen del Nord esdevingué un regne independent de l'Imperi otomà el

1918; el 1962, un cop d'estat va canviar de forma de govern i esdevenia la *República Àrab del Iemen*. La lluita de l'imam mutawakelita del Iemen amb suport de part de les tribus del país per restablir la monarquia va durar fins al 1969, i en aquests 7 anys hi va haver, de fet, dos governs. Finalment, els republicans s'hi van imposar.

L'imperi britànic, per la seva banda, havia adquirit del soldà de Lahej⁶ el port meridional d'Aden, que esdevingué colònia britànica, i progressivament van establir el protectorat als emirats i xeicats de la zona i de la part oriental, l'Hadramaut i Mahra; es van formar així dues entitats:

El Protectorat d'Aden, es va organitzar entre 1888 i 1912 i es va dividir el 1917 en:

- Protectorat occidental d'Aden, format per una vintena de xeicats, emirats, estats i soldanats.
- Protectorat oriental d'Aden, format per l'Estat Quaiti d'Hadramaut o de Shir i Mukalla; l'Estat Kathiri de Seiyun; i l'Estat Banu Afrar de Mahra o Quisn i Socotra.

El 1963, es va formar la Federació d'Àrabia del Sud, a la qual es van anar afegint els estats de la zona occidental (menys l'Alt Yafa), però va entrar en crisi i alguns se'n van retirar. Quan els anglesos, com havien anunciat, se'n retiraren el 1967, les forces nacionalis-

6. Lahej és una ciutat, capital de la governació de Lahej, situada a uns 40 km al nord-est d'Aden, entre dos afluents del Wadi Tuban (el riu de Lahej), el Wadi al-Kabir i el Wadi al-Saghir. Situada en una zona fèrtil i ben regada per un complex sistema de canals i pous, amb producció de dàtils, cereals i llegums. Fins i tot amb ajut de la Unió Soviètica, es va introduir el cultiu del cotó.

tes per mitjà de lluites guerrilleres van prendre el poder a la Federació i també als estats del Protectorat oriental; els governs monàrquics foren abolits i es va proclamar la República Popular del Iemen del Sud. Quatre anys més endavant (1971), la nova constitució va consagrar el caràcter socialista de l'Estat i li va donar el nom de *República Democràtica Popular del Iemen*. Al Iemen del Sud va existir tolerància religiosa, educació pública i dret a l'habitatge garantit i va ser un aliat de l'antiga URSS.

Amb la caiguda de la Unió Soviètica, els dos Estats (nord i sud) es van unificar formalment amb el nom de *República del Iemen*, el 1990. La unificació no resolgué els conflictes, dins el nou estat es desenvolupà una lluita pel poder entre les forces agrupades a l'entorn del president, d'una banda, i del vicepresident Ali Salim al-Bid (antic president del Iemen del Sud), de l'altra. Una revolta popular per restaurar la independència i el laïcisme al sud el 1994 fou derrotada després d'un mes de lluita, amb el suport dels règims conservadors àrabs.

Per què hi ha guerra a Iemen?

Fa pràcticament 11 mesos, el març de 2015 començava la guerra en aquesta regió. Durant tot aquest temps, aquest conflicte ha passat desapercebut per a la majoria de mitjans de comunicació dels Països Catalans, essent més greu el silenci dels mitjans públics que tenen recursos per cobrir conflictes com aquest. L'espai informatiu l'ha ocupat la guerra a Síria i les seves ramificacions amb el desplegament d'ISIS amb la intenció d'ocupar terreny i fundar l'Estat islàmic, sobretot després que aquesta branca de l'islamisme wahabista va començar a fer accions en el cor d'Europa.

Cal remontar-nos al 2011 i a les protestes d'aquells anys per entendre l'origen del conflicte actual. Iemen havia estat governat per Alí Abdullah Saleh durant 22 anys (ell també havia governat durant una vintena d'anys el Iemen del Nord) i com a conseqüència de les mobilitzacions, allò que es va anomenar les primaveres àrabs i que ja hem comentat en d'altres ocasions, es va veure forçat a dimitir. Al-Saleh, col·laborador d'EUA i de la monarquia wahhabita d'Aràbia Saudí, va delegar el poder en el seu vicepresident al-Hadi.

Al-Hadi també és un col·laborador dels EUA i de l'Aràbia Saudí. Durant dos anys del seu govern no va complir les promeses que va fer en assumir el càrrec i el seu executiu va ser un cau de corrupció i va continuar provocant misèria i pobresa. Això va provocar el 2014 una rebel·lió principalment hutí⁷, però també amb suport d'alguns sunnites i també de confessions més minoritàries com els cristians, que va ocupar la capital Sanà el setembre de 2014 i el va desallotjar del Govern, donant el poder als huties (moviment Ansar Allah). Al-Hadi es va refugiar primer a Aden, segona ciutat del Iemen, i més tard a Aràbia Saudí. La revolta popular van aconseguir el control d'Aden. A partir d'aquell moment, Al-Hadi va sol·licitar l'ajuda de l'Aràbia Saudí per acabar amb la rebel·lió fins i tot per mitjà dels bombardejos.

Com hem vist, en aquesta realitat geopolítica es barreja el fet religiós, sobretot en l'enfrontament entre sunnites i xiïtes, però el fons realment és el control de la zona. Davant el pretext d'augmentar la influència de l'Iran a la zona, la gran coalició encapçalada per Aràbia Saudí, amb connivència

per part de la UE i el EUA, formada per estats com Emirats Àrabs Units, Qatar, Kuwait o Bahréin i també per Egipte, Marroc i Sudan ha bombardejat durant quasi un any la població iemenita. Els acords de l'estiu de 2015 entre EUA i Iran en matèria nuclear donen a Iran la capacitat de potència regional en quedar lliure de sancions econòmiques i dona noves oportunitats de negoci que entren en competència directa amb els interessos particulars de la monarquia Saud.

I malgrat tot el poder al voltant de la Coalició i amb la venda d'armament per part d'Estats europeus⁸, la resistència iemenita al que es pot considerar una invasió saudí està sent molt important. Durant aquests mesos, se sumen milers de víctimes a causa dels bombardejos⁹ indiscriminats i milions de desplaçats, i la pèrdua econòmica i militar ha provocat fins i tot que dins la família reial saudí hi hagin veus que reclamin la fi d'aquesta guerra.

I per què no en sabem res?

Coneixem els vincles polítics, econòmics-energètics i diplomàtics entre les monarquies àrabs i la UE i els EUA. Aràbia Saudí és un aliat imprescindible per a Occident en la regió d'Orient Mitjà. La hipocresia de l'UE i els EUA com a valedors de la defensa dels drets humans no té límits com hem vist al llarg de la història, en què s'ha donat suport a les dictadures de Franco i al cop d'Estat contra el Govern de la Unitat Popular de Xile, o en l'actualitat promovent les caigudes de governs fora del seu control a Líbia,

Síria o Egipte, intentant desestabilitzar el procés bolivarià de Veneçuela o provocant un cop d'Estat a Ucraïna. Així que no tenen miraments per intentar amagar el paper d'Aràbia Saudí i de Qatar en el seu paper imprescindible tant a la guerra de Síria com en l'impuls de l'ISIS.

La hipocresia de l'UE i els EUA com a valedors de la defensa dels drets humans no té límits com hem vist al llarg de la història, en què s'ha donat suport a les dictadures.

7. Hutis: els hutis són musulmans xiïtes. El moviment Ansar Allah (partidaris d'Al·là) que ha liderat la rebel·lió al Iemen es declara republicà i democrata i nega tenir pretensions teocràtiques per al Iemen. Consideren enemics el gihadisme sunnita, el wahhabisme saudí, a Israel i als EUA.

8. El principal client de l'Estat espanyol és precisament Aràbia Saudí. Armes fabricades per INSTALAZA, empresa on va treballar el Ministre de Defensa Pedro Morenés, han estat trobades per l'exèrcit iemení.

9. Segons Yemen Post News s'han comptabilitzat fins a 160.000 atacs aeris en 10 mesos de dia i de nit.

A més, cal tenir en compte que aquestes monarquies wahabistes paguen a mitjans de comunicació professionals per tal d'assegurar-se una bona imatge exterior, i poden arribar a ser la principal font de finançament d'empreses esportives com el FC Barcelona. Sense anar més lluny, una persona de l'entorn de l'emir de Qatar va aportar 64 milions d'euros en l'ampliació de capital que va fer l'any passat el grup Prisa.

Com a independentistes dels Països Catalans què podem fer?

En primer lloc, com a internacio-

nalistes, el primer que hem de fer és rebutjar i reclamar la fi de la guerra al conjunt de l'Orient Mitjà, inclòs al Iemen. Cal denunciar la implicació i participació de les autoritats espanyoles ja sigui per la venda d'armes, ja sigui pels negocis i la col·laboració entre les monarquies implicades com la mateixa monarquia espanyola.

En segon lloc, cal denunciar i rebutjar la col·laboració d'institucions com el FC Barcelona en el rentat de cara de les monarquies autoritàries com el Qatar o el Real Madrid dels Emirats Àrabs.

En tercer lloc, cal exigir als mitjans de comunicació, sobretot els públics, que informin en profunditat del conflicte existent també al Iemen, així com de les greus conseqüències que està tenint per a la població civil.

Finalment, la mobilització i la protesta són les eines de què disposem, mentre no aconseguim fer-nos amb el poder, com ja hem demostrat en les concentracions de solidaritat amb el poble kurd i reclamant la fi de la guerra de Síria.

THIS WAS A NEIGHBOURHOOD WITH FAMILIES

**WORLD SILENCE
ABOUT THE WAR
IN #YEMEN**

Raimon Gassiot

coordinador adjunt COOP57

La paraula COOPERA

El COOP57 ha fet 20 anys aquest 2015; va néixer del tancament de Bruguera i dels treballadors que van quedar a l'atur, que van fer una caixa de resistència per finançar la posada en marxa de cooperatives autogestionàries.

Aquesta caixa de resistència no era inicialment per crear el COOP57, sinó que amb el temps es va veure que calia aquesta forma jurídica de cooperativa de serveis financers que caracteritza l'actual COOP57.

De les indemnitzacions dels treballadors de Bruguera van sortir unes fer importants aportacions solidàries...

Del que van rebre pels acomiadaments, les indemnitzacions es dividiren en tres blocs: dos es van destinar a la lluita internacionalista, o sigui per a Nicaragua sandinista, i per altra banda per al Sindicat d'Obrers del Camp (SOC) d'Andalusia; i la resta es va conservar com a caixa de resistència per generar alternatives laborals i crear un fons per a bastir projectes de cooperativa.

amb la crisi s'ha produït un descrèdit del model hegemònic neoliberal d'economia. I aleshores apareix més gent interessada i amb voluntat de fer nous projectes.

Un dels objectius del COOP57 és pal·liar les dificultats de finançament de les cooperatives que neixen, doncs?

Aquest és un dels objectius inicials, el de donar suport a les cooperatives que naixien; però amb el temps va esdevenir l'actual fórmula, i després vam començar a ampliar el projecte, obrint-nos al conjunt de l'economia solidària, els moviments socials i l'associacionisme popular.

I aquest suport i vincles s'estableixen només amb els projectes amb compromís socials i característiques de viabilitat?

És clar, la valoració de la viabilitat parteix de l'anàlisi social del projecte, perquè volem que siguin projectes amb criteris socials i de transformació. I a l'inrevés, si es presenta un projecte potent fem el possible perquè sigui viable.

A partir de 2001 el COOP57 s'eixampla als projectes d'economia de base social i solidària, i més endavant fins i tot "exporta" aquest model a l'Aragó, amb la premissa que cada territori genera el seu estalvi i s'autorganitza. Però el COOP57 té una base estatal?

No tenim una base estatal, tenim una base territorial clara. Es crea a Catalunya, però en un moment donat des d'Aragó volen replicar aquest model, i demanen ajuda per compartir l'eina. I aquesta relació es dona partint que cada projecte és sobirà.

No es tracta d'obrir una oficina a Madrid, l'Aragó o al País Basc, sinó una secció territorial sobirana que gestioni l'activitat del COOP57 al territori; el que no es pretén és que crear-les en aquests territoris des de Barcelona, o viceversa.

Fins i tot ens van plantejar això des de fora de l'Estat, des de Portugal. Però evidentment hi ha un tema de legislacions estatals que planteja dificultats.

Des que dura la crisi econòmica actual, la desocupació ha caigut en picat, però el cooperativisme a Catalunya s'ha mantingut i fins i tot ha crescut. Com ho valoreu?

Perquè les cooperatives són empreses més arrelades i resistentes. En el cas de l'empresa convencional, en un moment de crisi l'empresari pot tancar i marxar; però a la cooperativa la feina és per als seus socis. Els seus objectius són uns altres i pot mantenir els treballadors. La cooperativa no deslocalitza els seus socis treballadors. I en contextos de crisi econòmica això es nota.

Per altra banda, amb la crisi s'ha produït un descrèdit del model hegemònic neoliberal d'economia. I aleshores apareix més gent interessada i amb voluntat de fer nous projectes.

Als Països Catalans existeixen milers de cooperatives, però no totes segueixen uns objectius socials i polítics de transformació; com en podem treure l'aigua clara?

Jo crec que hi ha moltes cooperatives i molts models diferents. La cooperativa en si té uns valors intrínsecs que per ells mateixos plante-

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >

contrària: ATIVISME

Antoni Puig Solé
Marxista, llicenciat en ADE

Sovin, les cooperatives es presenten com a espais lliures on l'empresa és gestionada per uns obrers que han superat la seva condició de desposseïts dels mitjans de producció, ja que en són els seus propietaris. Alhora, se les veu com un eix central de les alternatives.

Aquesta explicació m'obre alguns interrogants: l'estatus dels cooperativistes no és similar, en molts supòsits, al dels petits empresaris, que també són "amos" dels seus mitjans de producció o fins i tot al dels anomenats treballadors autònoms? Tothom pot fer-se cooperativista? No es tracta d'empreses destinades a la producció i distribució de mercaderies o la gestió del crèdit, enmig d'un món regit per la propietat privada i amb la presència de grans grups econòmics i financers? No són, per tant, petits bolets dins un univers on regna el capital? Podem dir, doncs, que són una alternativa? I en cas de ser-ho, són alternativa, a què?

Alguns corrents socialistes i anarquistes han apostat històricament per l'alternativa cooperativista. D'altres l'han desmitificat.

Proudhon, per exemple, veia les cooperatives i les mutualitats de treball com a cèl·lules d'una futura societat igualitària construïda des de la base. Per la seva banda, Rosa Luxemburg, representa, en aquest terreny, l'opció contrària en tipificar-les com una forma híbrida al si del capitalisme, incapaç d'atacar les bases del capital.

Llavors, les actuals cooperatives de producció, de prestació de serveis, de distribució, d'estalvi o de consum, què són: alternatives progressives o conformistes? Qui té raó, Proudhon o Luxemburg?

Jo diria que depèn de les particularitats de cada cas. Poden tenir orientació transformadora si s'incorporen a la lluita contra el poder del gran capital (i tenim alguns exemples). En altres paraules: per ser un embrió de la nova societat han de ser, al seu torn, part del bloc social que lluita contra la vella. Però aquesta característica, ara per ara, només la trobem en un nombre petit de cooperatives.

Què hem de dir llavors de la resta? Són regressives? No, ni de bon tros, encara que en alguns casos poden ser-ho.

És humana, normal i fins i tot recomanable, que els pagsos i altres petits productors i distribuïdors s'associïn, com ho és que alguns treballadors, per evitar l'atur, op-

tin per formar cooperatives. És una opció tan legítima com la d'altres desposseïts que decideixen fer-se autònoms o arriscar-se amb un petit negoci. Però aquests treballadors continuen sent víctimes de la societat capitalista, com ho eren abans, tant si treballaven sota les ordres d'un patró o formaven part de l'exèrcit de reserva com si produïen i comercialitzaven en solitari, en condicions d'extrema feblesa.

Les actuals cooperatives poden tenir orientació transformadora, si s'incorporen a la lluita contra el poder del gran capital.

En aquests últims casos, en lloc de fer volar coloms sobre les alternatives, el primer que s'ha de fer és veure com s'organitza la lluita per dignificar les seves condicions de treball i sumar-los a la lluita de tots els explotats.

A vegades, fins i tot, les cooperatives són un element (molt) útil per al capital. D'una banda, liciten amb altres empreses per oferir els seus serveis dins d'una cadena de valor, controlada pels grans monopolis, en condicions més econòmiques i/o de major qualitat que les altres, o fins i tot acaben sent empreses demagatzematge i distribució, com passa ara mateix amb la majoria de cooperatives agrícoles. De l'altra, es fan càrrec d'activitats de moment poc rendibles per al capital, però necessàries per a la reproducció, o coopeen en l'externalització de serveis públics. Ara bé, quan aquestes activitats comencen a ser prou rendibles, llavors el capital desplaça les cooperatives, emprant manobres de tota mena, o les controla de forma indirecta i les espreme.

És evident que el debat sobre les cooperatives és marginal dins el debat general. Però els seus enfocaments solen inscriure's en dues concepcions més àmplies: Les que volen "transformar el món sense prendre el poder" i les que consideren que és necessària una estratègia general per desplaçar els poders realment existents. Aquest és un debat que no es pot obviar i en què cal posicionar-se.

Jo diria que Marx es va posicionar per la segona opció, quan parlant de les cooperatives situava les seves virtuts, les seves mancances i el seu rol en una societat futura.

< VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

gen una alternativa. I això ja té un valor interessant.

Dit això, el que passa és que hi ha models diferents, com els que contempen la transformació social, i les que tenen l'objectiu senzillament de satisfer les necessitats dels seus socis.

I d'altra banda, també hi ha cooperatives que acaben copiant molts models de gestió i model de l'empresa convencional. De vegades s'acaben semblant molt a les empreses convencionals.

Jo crec que el gran repte és que les cooperatives creixin, perquè això implica que el teixit cada cop és més gran, amb més incidència; però cal que creixin sense perdre els valors de transformació social.

Quant a les legislacions, limiten l'organització i desenvolupament del cooperativisme?

Depèn. L'àmbit és bàsicament autònom. L'any passat es va aprovar una nova llei de cooperatives amb l'argument que, per generar-ne més, el que calia era un model que tendia a equiparar-la a l'empresa mercantil convencional.

Però en qualsevol cas, és una llei que deixa bastant marge perquè la gent s'autorganitzi com vulgui.

El marge legal és important, però no és el que condiciona que es creïn més o menys cooperatives o que siguin més transformadores. El que compta és la voluntat del seus socis.

Com veus el desenvolupament i futur de les cooperatives, especialment les de serveis financers, en el marc de l'Europa capitalista actual?

A veure, és clar que les cooperatives han de tenir una voluntat transformadora, i el model de la Unió Europea actual no és aquest.

Si som forts serem capaços d'actuar i canviar aquests marcs, aquest és el repte.

En el nostre, cas la forma jurídica de serveis financers és pràcticament l'única a Europa. I vam buscar a la legislació les possibilitats que existien, i ens vam inventar un model, que ens ha estat reconegut finalment.

Cal apuntar, per exemple, que en la tramitació de la nova llei de cooperatives, el Parlament ha recollit algunes esmenes que segueixen el nostre model.

< VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

Sobre les virtuts, no de totes sinó d'algunes d'elles que havien nascut com a empreses autogestionades creades pels esforços d'uns pocs treballadors- deia:

...El valor d'aquestes grans experiències socials no es pot subestimar. No és amb arguments, sinó amb fets, com els treballadors han demostrat que la producció en gran escala, d'acord amb les exigències de la ciència moderna, és possible sense l'existència de la classe patronal emprant a treballadors, que els mitjans de treball, per donar el seu fruit, no necessitaven ser monopolitzats ni ser convertits en mitjans de dominació i d'explotació contra el treballador, i que el treball assalariat, com el dels esclaus i el dels serfs, no és més que una forma transitòria i inferior que està destinada a desaparèixer davant el treball associat.

Però alertava de les seves mancances:

...El moviment cooperatiu limitat a les formes minúscules nascudes dels esforços individuals dels esclaus assalariats és impotent per transformar pel seu compte la societat capitalista. Per convertir la producció social en un ampli i harmoniós sistema de treball cooperatiu són indispensables canvis generals. Aquests canvis mai s'han de fer sense l'ús de les forces organitzades de la societat. Per tant, el poder governamental, que està en mans dels capitalistes i dels hisendats, ha de ser pres per les mateixes classes obreres.

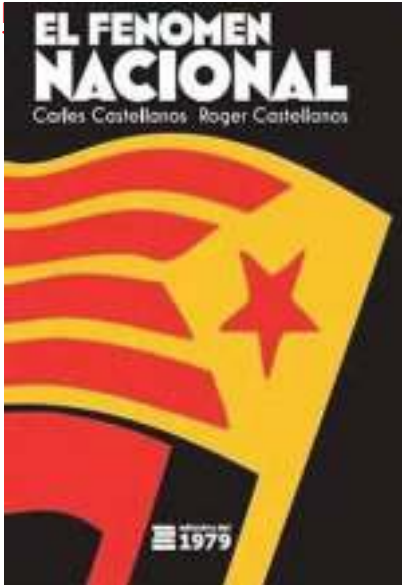
Això el portava a vincular les cooperatives amb la lluita per una societat alternativa:

...L'experiència del període comprès entre 1848-1864 ha demostrat (...), que, per excel·lent que sigui a la pràctica, el treball cooperatiu, tancat en l'estret cercle dels esforços parcials d'obrers dispersos, no és capaç de contrarestar el progrés geomètric del monopoli, no és capaç d'emancipar les masses, ni tan sols és capaç d'alleujar sensiblement la càrrega de la seva misèria... Per salvar les masses obreres, el treball cooperatiu ha de ser desenvolupat en dimensions nacionals i, consegüentment sostingut, per mitjans nacionals.

En aquestes últimes condicions, molt diferents de les que contemplava Proudhon, el cooperativisme sí que seria una veritable alternativa:

...Si ha de substituir el sistema capitalista, si les societats cooperatives unides han de regular la producció nacional d'acord amb un pla comú, controlant-la, posant fi a la constant anarquia i convulsions periòdiques, conseqüències inevitables de la producció capitalista, què hi haurà llavors, cavallers, sinó comunisme, comunisme realitzable.

EL FENOMEN NACIONAL

Carles CASTELLANOS i Roger CASTELLANOS

Edicions del 1979

Feliu Ripoll

Els autors d'aquest llibre, Carles Castellanos i Llorens (1942) i Roger Castellanos i Corbera (1987), són enginyer i doctor en Traducció per la UAB i agricultor i llicenciat en Ciències Polítiques, respectivament. El primer ha estat director del departament de Traducció i Interpretació de la UAB i de l'Observatori Català de la Llengua Amaziga; militant de Poble Lliure i de la CUP, així com membre de l'ANC (d'on ha estat vicepresident); ha aplegat part de les seves experiències al llibre *Reviure els dies. Records d'un temps silenciats* (2003). El segon també és militant de Poble Lliure i de la CUP, de la qual és regidor des del 2011 a Tagamanent; col·labora regularment a *Llibertat.cat*, *Kaosenlared*, *La Veu del País Valencià* i diversos mitjans locals i nacionals.

En el pròleg, José Emílio Vicente (historiador, professor, periodista i militant independentista i comunista gallec) ja deixa ben clar per on van els trets de l'escrit que el segueix: la convicció que és possible, i imprescindible, lluitar sota dues banderes: les de l'alliberament nacional i el socialisme. També afirma que "si no pot existir un marxisme sense lluita de classes, tampoc pot existir un sobiranisme sense aquesta lluita".

Una nació és
conseqüència d'una
estratègia de lluita
secular contra l'estat

El fenomen nacional és un llibre que, tal com es diu a la seva introducció, vol aportar elements per a l'anàlisi de la qüestió nacional i per al tractament polític del procés de construcció dels Països Catalans. En les seves pàgines es volen "aferrar les tesis d'una estratègia i una tàctica de l'independentisme" i es proposa "l'objectiu ambiciós però necessari de convertir les idees polítiques del nostre moviment en la teoria política alliberadora de la societat catalana actual".

En la primera part, que tracta sobre el fenomen nacional, es descriu la nació com un fenomen social, enfocant-lo des de l'anàlisi teòrica de les estructures dinàmiques de la societat nacional, com a escenari concret on es desenvolupa la lluita de classes.

Sobre l'anàlisi de l'estructura de la societat nacional, s'arriba a la conclusió que "la nació és una comunitat humana històricament formada sobre la base d'una comunitat de vida econòmica emmarcada en una comunitat de territori, amb un heretatge cultural i comunicatiu peculiars, fruit de l'acumulació històrica, i que es manifesta, en el present, en una comunitat de llengua i de cultura".

Un terme important a tenir en compte, en aquest punt, és el de la **contradicció nacional**. Aquesta es produeix quan el procés de consolidació nacional es desenvolupa en un marc de dominació, on una nació nòprimeix una altra, amb la qual cosa es genera el conflicte entre la nació opressora i la nació oprimida.

Tenint en compte, doncs, que si la societat nacional és el marc concret de desenvolupament de la lluita de classes, la contradicció nacional també és fonamentalment una contradicció de classe, ja que "és la classe ascendent de la nació oprimida [burguesia o proletariat, depenent del moment històric] la que entra en conflicte amb la classe dirigent de la nació opressora, la qual cosa genera tot un seguit de conflictes i contradiccions socials, lligats a les lluites d'alliberament nacional".

Arribats en aquest punt, s'entra en l'anàlisi dels moviments d'alliberament nacional. Així, per tal de superar la contradicció nacional, cal afavorir el moviment nacional i assolir l'alliberament de la nació oprimida.

Seguint els ensenyaments de Marx i Lenin, la defensa de l'autodeterminació i, consegüentment, de la independència nacional ha de ser una part integrant de l'estratègia de qualsevol programa socialista.

En la segona part del llibre es tracta de la construcció dels Països Catalans. Segons la síntesi de Jordi carbonells que recullen els autors, els Països Catalans són un espai on s'ha desenvolupat la nació catalana, el qual s'ha anat cohesionant a través de la història. Es toquen els temes de la formació i evolució dels Països Catalans, amb la formació i consolidació de la societat nacional i la irrupció de la contradicció nacional causada per les ocupacions borbòniques dels segles XVII i XVIII.

L'evolució de la idea de Països Catalans també ocupa l'interès dels autors: la formulació fusteriana, la posició de l'imperialisme espanyol, el Congrés de Cultura Catalana, la concepció dels cercles concèntrics i centre/perifèria, el sobiranisme criptoautonomista i les posicions contràries a la dinàmica independentista de masses que es fonamenten en el doctrinarisme (amb el desconeixement de la dialèctica entre estratègia i tàctica).

Segons els autors, és imprescindible continuar treballant de manera seriosa i continuada per una estratègia i una tàctica adequades per incidir en la realitat, tot fent possible l'avanç de la nació catalana cap a la República Independent i Federativa dels Països Catalans.

En definitiva, un llibre imprescindible per entendre que "la lluita nacional és, des d'una perspectiva marxista, un fonament clar de la lluita de les classes populars, ja que la seva superació és necessària, en la consecució d'un Estat nacional, com a marc concret del desenvolupament de la lluita de classes, per tal d'avançar cap a l'emancipació de la classe treballadora".

*les idees no viuen
sense organització*

antonio gramsci

Fem partit, construïm un Poble Lliure!

independència, feminisme, socialisme

Barcelona, 12 de juny 2016

I Assemblea Nacional

**Poble
Lliure**

www.poblelliure.cat